

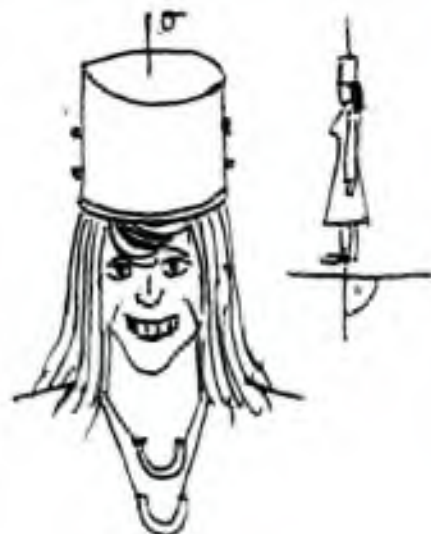
H A R A B U R D A I I

V dnešním okénku do světa módy jsme pro vás připravili jednu vrcholně pikantní novinku, která se k nám šíří z Nizozemí. Vybrali jsme ji z řady dalších módních výstřelků hlavně kvůli její snadné aplikovatelnosti v našich finančně nezdravých poměrech. Jedná se sice o neobvyklou, ale o to dostupnější formu pokrytí hlavy, o tzv. "topf-kopf", tedy česky "hrnec na hlavě".

Podle legendy, jíž můžeme, ale nemusíme věřit, vylévala občanka města Maastricht le-
ni na podzim špinavou vodu z okna do kaná-
lu. Po této dopravní tepně právě proplouval
poštovní doručovatel a proud tekutiny dopa-
dl na jeho šediny. Žena se ulekla, pustila
hrnec a ten se náhodou narazil doručovate-
li na hlavu. Jelikož dotyčný van Beevhoef
byl ve službě až do pozdních hodin, šeko-
val plechovým doplňkem značné množství maa-
strichtských. Hned druhý den se centrem mě-
sta tu a tam mihla osoba s hrncem na hlavě
a do týdne šel počet vyznavačů bizarní mó-
dy do tisíců. Jisté je jen to, že město při-
šlo o spolehlivého listonoše a že Beev-
hoefův boutique nalezneme dnes ve všech vý-
znamnějších holandských městech. Samotný pan
Beevhoef ovšem popírá tento příběh od za-

čátku až do konce. Zlí jazykové tvrdí, že prý má strach, aby se nemusel
dělit o zisky s onou pradlenou, jejíž hrnec mu ozdobil hlavu. Ale ponech-
me stranou mýty a věnujme se praktickým stránkám. Obrázek č. 1 nám před-
vádí klasický "topf-kopf" na hlavě první pražské modelky. Jedná se o tzv.
východo-fríský typ s upilovanými uchy/ viz. pahýly zna pláští hrnce/ po-
sazený vysoce nad čelem, kdy osa plechového klobouku je kolmá k rovině
podlahy /viz. přiložený náčrt/. Odstraněná ucha pak módní tvůrce využil
jako přívěsku pečetícího ucelenost kolekce. Naproti tomu utrechtský mo-
del, jenž v Nizozemí zdomácněl nejvíce/ viz. obr. 2/, využívá dekorativnosti ucha /a/ tak
že jej směřuje v ose profilu. Za povšimnu-
tí stojí i zobáček /b/, jehož elegantní
tvar splývá s křivkami zpod hrnce vystu-
pujících pramenů vlasů. Osa hrnce svírá s
rovinou podlahy na rozdíl od východo-fríské
modifikace ~~jistý~~ jistý úhel /Q/, jenž není
nikdy úhlem pravým. Další výhodou utrecht-
ského klobouku je jeho praktická použitel-
nost v kuchyni.

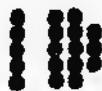
Paní Šatlová z Prahy 4, která již po
několik měsíců vychutnává slasti nizozem-
ské módní nabídky, nám sdělila následující:
..." nemám zkrátka slov. Dříve jsem byla lí-
ná mýt po obědě nádobí. V hrncích zůstáva-
ly zbytky, zahnívaly na dně a někdy jsem se
ani neštítěla vařit v těchto šlemech čer-
stvé jídlo. Ty doby jsou pryč. Dnes jakmile
dojíme, myji drátěnou všechny hrnce, aby-
chom mohli celá rodná vyrazit na vycházku

O B R. 1

O B R. 2

do Stromovky. Styděla bych se potkat známou či kolegu z práce a mít na sobě hrnec, z něhož by lezly třeba nudle. Také můj muž si zvykl a používá hrnce v práci místo ochranné přilby. Navíc manželovi pomáhá hrnec lé-

O B R. 3.

O B R. 4.

čit jeho komplex, který vznikl před třemi lety, když si při poslechu pravidelnosti chodu cirkulárky uřízl levé ucho. Manžel je tak trochu kutil a tak si hrnec poněkud upravil. Nakres jeho speciálního hrnce přikládám. Nepatří asi k žádnému druhu, který hýbe peněženkami módních pánů, ale může plně uspokojuje." /viz. Obr. 3/.

Pan Šatala nám zaslal nezávisle na své ženě i jiné, odvažnější návrhy hrnců. Obr. 4 ukazuje "Šataldův" hrnec pro bezuché a obr. 5 tzv. "hrnec s lidskýma ušima" - nebo snad uchytí Zde se jak vidno střetává oblast kutilská s pravopisnými pravidly...

A vyeobrazení č. 5. pan Šatala upřesňuje: "Nejprve jsem odstranil ucha a pak převrtal vrtákem č. 10 díry pro pravé lidské uši.

Nevýhodou této jistě originální varianty je fyziognomické uspořádání lidského obličejce, na němž jsou uši posazeny téměř ve stejné úrovni jako oči, takže hrnec musí být buďte naražen až skoro na očíh nebo vychýlen v ose profilu viz. obr. 2./ Lze též deformovat čelní okraj hrnce. Manekýna na obr. 5. vyřešila nepřítel přírody lokalizací žládu v opozici vůči utrechtskému typu /obr. 3., a současně kvůli vyniknutí "šprýmovného efektu" použila umělé ušní nástavce /tzv. Darwinovy hrboly/.

Poslední Šatalovy modely znázorňují obrázky 6 a 7. První z nich představuje hrnec pro osepheniky /osephenie = chorobné obava ze ztráty uší/, druhý, typicky český vzor, je vhodný zejména pro sběratele klepů.

O B R. 5.

O B R. 6.

O B R. 7.

Vraťme se zpět do země tulipánů. Kromě odezvy v sociologické sféře zaznamenala "hrncohysterie" kupodivu ohlas i u vědců, jejichž obar prezatím svádí k pochybnostem - u psychotroniků. Přední představitelé psychotroniků se domnívají, že lidské těle vyzařuje jistý druh zatím odborně nedefinované energie. Nejvyšší koncentrace tohoto fluida se pak nachází v okolí hlavy. Při této příležitosti operují vědci srovnáním se svatozáří kolem hlav světců. V souvislosti s nošením plechových pokrývek hlavy uvažují někteří experti, že je možné koncentrovat větší kvantum této energie v prostoru pod hrncem. Ne nadarmo se říká: "ten má pod čepicí". Přitom čepice nepředstavuje zdaleka tak neprůstupný materiál jako kov. Domnělá energie se bude skládat z dvojího druhu částic - jedny kovem prostoupí, jiné se odrazí zpět. Je-li "fluidní energie" nositečkou určitých -řekněme nadpřirozených- schopností člověka, dala by se nošením hrnce znásobit a využít v netušené míře, např. při léčení chorob apod. Psychotronici dokonce sáhli i ke starým holandským mistrům. Na obraze Hieronyma Bosche nazvaném Pekle /levé křídlo triptychu "Rajská zahrada"/ můžeme vidět podivnou postavu sedící na trůnu se džbánem na hlavě. Požírá lidi a pak je zase kálí do žumpy pod sebou. Disponuje tedy zcela evidentně magickou mocí umožňující manipulovat s lidmi jak se jí zachce. Cožpak tohle není symbolika aureoly soustředěné v prostoru mezi povrchem hlavy a stěnami džbánu? Mnozí by mohli namítnout, že džbán je přece středověkým symbolem hlouposti. Podle odborníků musíme ovšem počítat s tzv. "váznou symbolikou", kdy džbán usazený na hlavě postavy sedící na trůnu získává zcela odlišný význam než džbán samotný. Problém tak zůstává otevřen.

O B R. 8.

V dílech vlámských mistrů 16. a 17. stol. nacházíme odpověď na otázku, proč se hrnec jako součást oděvu uchytil právě v zemích Beneluxu. Již na obrazech např. Van Aycka, Franze Halse či Vermeera van Delfta se setkáváme s komolými kužely/ tzv. korlony/ na lebkách urozených dam a dvořanů /viz. obr.8/. Aerodynamické křivky znázorňují praktičnost této pokrývky hlavy ve větrném Holandsku. Dá se tedy v případě hrnců hovořit o jakési renesanci korlonů, jež mají v přemořských oblastech velmi dlouhou tradici.

Na závěr dnešní Haraburdy se vydejme kousek na jih - do Francie. Zde docela nedávno zanikla jedna pozoruhodná odnož "hrncemánie" Měla jepí čí život a způsobila ve francouzských rodinách nemálo tragedií.

Když rouenský strojař Chabbott přišel na nápad nosit na hlavě Papendův hrnec, nedalo se jeho progresivní myšlenke nic vytknout. Chabbott však bohužel rozvíjel své myšlenky dál a dál, až přišel na možnost vařit si na hlavě oběd například během nedělního výletu. Realizaci celého od-
vážného projektu umožnily tři technické finesy: vyměnitelné dno se soustavou slunečních baterií/a/, hermetická objímka hlavy /b/ a vnitřní izolační fólie/c/. Celkový náčrt pak polopatě ilustruje funkci celého zařízení.

O B R. 9.

Euforie nad časově úsporným kloboukem však velmi rychle vyprchala. Ženy v domácnosti si sice mohly vyrazit v nedělní dopoledne poklábosit se sousedkami na Elysejská pole a tím současně i připravovat oběd, jenže pak se dostali ke slovu lékaři. Z nenápadného pří

padu jisté pařížské dámy vyvedli existenci nebezpečných následků, jež holdování takovéto modě může přinést. Papenův hrnec na hlavě, používaný jako na obr. 7., způsobuje totiž nejen změknutí masa, nýbrž zároveň i změknutí mozku. Očekává se proto jednak vládní zákaz prodeje Papenových hrnců se slunečními kolektory, ale i růst počtu poškozených uživatelů zejména na území Paříže. Otřesnost celé aféry "Papengate" nejlépe dokumentuje obrázek č. 10, jímž se s Vámi pro dnešek rozloučíme.

Pohled do ústavu "Nemilosrdných sester", kde tráví "papiňáci" zbytky obědů i životů.

J. M. C.

TAK UŽ S. HL, PROSÍM ŤE, NEVŠÍMEJ...

J. M. C.

OKLIKOU ZA KATEŘINOU RÁJECKOU Z MÍROVA

Ať je tomu jakkoliv, dnes je už nad nebe jasnější, že moje články a pojednání stávají se terčem kritiků, řekl bych hledačů chybek a pochybovačů z řad dopisovatelů a redaktorů I.D., na jejíž stránkách se s jejich články setkáváte. Ale ať, takový je již život a určité mi dáte za pravdu, či vyšit obočí nad diskutabilními otázkami bylo by určité tou nejhlupejší reakcí. Jmenovitě se jedná o pány Bulla a Motáka, kterým se cítím být povinen odpovědět. V případě toho prvního se tak již stalo a v případě pana Motáka na jeho článek "Temný stín nad historií K.K." odepisuji nyní.

Nedmíru spokojen, reduji se z toho, že si má pojednání alespoň někdo přečte dopodrobna a s rozvahou, jak to průkazně činí pan Moták, radost se mě chápe i proto, že alespoň někomu přibližuji navenek nevábna místa, aby se pak dotyčnému vyjevila světlejší podporou pomístních dějin a historek. Jako spoluautor I.D. dobře vím, že naši čtenáři čtou nejraději články kratší, ty dlouhé čtenáře už svou vizáží odpuzují. A proto ve snaze své pojednání přiblížit čtenáři/krátiti je/, hustím všechny důležité skutečnosti tak, že snad na někoho může působit celkový dojem článku jako chaotický až nepřehledný. Dávám za pravdu panu Motákovi, že v článku o hraběti Leopoldu Berchtoldovi byl uveden rozdíl hodnoty jeho panství a dluhů tak, že aktiva byla o 1 zaltý menší. Ale ne, ten zlaták naše rodina nezpronevěřila, šlo bezpochyby o početní chybu. Kolega Tomešek se domnívá, že chybějící zlaták zpronevěřil ve prospěch vdov a sirotek sám hrabě Leopold.

Nemohu ale pochopit, proč bych měl uvádět název "rapíru" ve francouzštině, vždyť Zástřizlové byla ryze moravská šlechta navíc mluvící a píšící dobře česky/viz dopisy Jindřicha Prakšického ze Zástřizl velehradskému opatu/. A že by některý z pisatelů či čitatelek I.D. rozuměl a četl více francouzsky než česky, to nevím !?!. Ale na přání dopisovatele a redaktora/zřejmě si libujícího v roztočivých francouzských způsobech/ uvádím francouzský překlad podst.jm. "rapír" : le fleuret.

A k osobě Kateriny, roz. Rájecké z Mírova pojednám obšírněji. Byla, jak jsme se již dovedeli, manželkou Jindřicha Prakšického ze Zástřizl-majitele buchlovského panství. Venem mu přinesla statek Chudobín. Svatbu mohli mít někdy v létě roku 1581, poněvadž dne 30. ledna 1582 se jím narodil syn Jiří Zikmund. Dne 25. července 1582 ztratila Katerina ze záhadných okolností manžela, jak již podrobně popsáno na stránkách I.D.

A co se týká rozměrů poprsí čili prsou mladičké/asi 18-ti leté/ Kateriny Rájecké, toto se zjevně nedovíme z žádných písemných pramenů z té doby. Jako jediný důkaz může sloužit pouze její portrét vystavovaný na hradě Buchlově a malovaný lidovým malířem průměrných kvalit v době před smrtí Jindřicha Prakšického./viz. přiložená fotografie/ V žádném případě si však nemyslím, že by snad "mohutnost" jejího poprsí dosahovala oněch 0,95 českého sáhu a že by jím tedy mohla/dle Motáka a Erbena/ ohrožovati život

malého synáčka. Dívá se na portrét Kateřiny, pod renesančním límcem zvaným lidově krejzl/franç. le collet/ tak typickým pro dobu Rudolfa II. - ovlivněného španělskou módou, tato dáma nezkrývala nijak veliké prsa. Můžete namítnouti, lícový malíř chtěje si vydělat co nejvíce zlatáků, záměrně vylepšil Kateřinin portrét, ale protože jde o jasné renesanční obraz malovaný v renesanční době pro renesančně smýšlejícího šlechtice/jakým už i podle úřegu Jindřich byl !/ a šlechtičnu, je zcela nepravděpodobné, že se malíř snažil skutečnost z-kreslovat. A ještě k tomu tisknutí čítete, vžijte se prosím vás do situace, ve které se Kateřina nacházela. Celá bezradná a zmatená stála s budoucím sirotkem obávající se toho nejhoršího, které v zápětí stejně přišlo. Která matka by dítě netiskla nehledě na své malé nebo bujné poprsí.

/ nakonec na rovinu. Kdo že se to snaží mást nebohý čtenáře J.D., dopisovatel Krystýnek ? Ale co potom má znamenat ten "Jindřich Pazdřivský ze Zestřihl ?!?!?!?!"

Květoš Krystýnek
leden 1991

ANO, MAMINKO, ROZHODLA JSEM SE POVĚSIT
MANŽELSTVÍ MA HŘEBÍČEK

Why

POLITICKÝ KOMENTÁŘ

Náš stát vstoupil do koncentračního tábora, jehož název je neznámý. Může to být tábor vyhlaizovací, ale také jenom pracovní, z něhož se snad jednou dostaneme, pokud dokážeme vydržet. Myslím si však, že optimismus zde není na místě. Spíše realistická skepse. Situace kolem nás vyvolává mocně chmurné představy, než ulehčené vydechnutí. Národ drží redukční dietu. Z donucení nejí, nepije, nekouří - z donucení. Ale drží, či spíše snaží se vydržet. To mne však na celé záležitosti nejvíce děsí. Snažíme se všechno vydržet.

Politice nerozumím, jestli je ale čemu rozumět. Jistě daleko účinnější znát zákulisí, umět lovit v kalných vodách etd. Přesto mám ale pocit, že se děje něco nedobrého. Nechci bezdůvodně napadat současné kormidelníky děravých necek s červeno-modro-bílou vlajkou /jak dlouho ještě?/, ale chci prostě formulovat dojmy, které jsou vyvolávány jejich tahy kormidlem. Naše společnost prošla za uplynulý rok svobody řadou šoků. A ten největší nás čekal hned po Silvestru. Nové ceny jsou vskutku nevídaně vysoké. Většina občanstva si však stále neuvědomuje, do jak velkého hazardu jdeme. Jako by stále slepě věřili v blazeované vystupování ministra Klause či roztomilou nechrabnost prezidenta Havla. Samozřejmě, že tito dva jmenovaní jsou pouze částmi obrovského soukolí, jehož dosah a zdroje energie ani neznáme. Přesto jsou však oni dva vhodnými exempláři současného politického ovzduší. V listopadu a i později velkohubí Mesiáši, nyní dobře zahnízdění takměř konzervativci. Svými potměšilými pohledy a činy jako by zkoušeli, co všechno sneseme. Jako by si připravovali půdu pro absolutní převezetí moci. Zvláště pan Klaus udělal náročně rychlou kariéru a jak se zdá, nemíní se spokojit s málem.

Mnozí z vás, milí čtenáři, se teď jistě ptáte, kde беру fakta a důkazy prosvá tvrzení. Nuže, jediným důkazem je mivystupování a činnost obou jedinců. V podstatě po celý rok 1990 se dopouštěli určitých, na první pohled nedůležitých přestupků proti demokracii a morálce. A jak se zdá, strávili jsme to dobře. Začneme např. uměle rozpoutanou aférou "Bartončík". Tak hrubý útok na poslance FS, navíc ještě nepodložený průkazným materiálem se snad neodehrál ani ze komunistů. Václav Havel se zde představil ve velmi prapodivné úloze, když propůjčil své jméno k uvržení etické obžaloby, aniž se sám k celé věci jasně vyjádřil. Leč, toto bychom mohli ještě brát jako součást volebního boje, na jehož tvrdost nejsme u nás dosud zvyklí /i když volební komise posoudila štvanici na dr. Bartončíka jako čin, který je v rozporu s volebním zákonem - přesto se nic nestalo!/. Jak ale chápat poznámku utroušenou na tiskové konferenci poradcem prezidenta Žantovským o tom, že by jistého novináře nejraději posadil za katr? Pan Žantovský při nejbližší příležitosti /a jistě na popud dnešních "hlídačů čistoty politických představitelů/ svůj výrok neochotně vysvětlil a svým způsobem i dementoval, ale příliš pevná kolena neměl. Dojemným vyvrcholením pak byla jeho demise - samozřejmě odmítnutá s ohledem na absolutní nepostradatelnost páně Žantovského osoby.

V živé paměti též dosud máme masovou hysterii a nenávist vyvolanou z centra proti pražskému poledníku ~~...~~, který otiskl část dokumentu o pozadí listopadového převratu. Na obrazech se denně objevovaly známé tváře, aby se znechuceným výrazem plivli svou slinu do bažiny, v níž chtěla a chce současná mocenská klika utopit jakékoliv pochybnosti o své morální čistotě a předurčení právě takovou klikou být. Jak věrně připomínal celý ten kolotoč kampaň Rudého

práva proti ustanovení Charty 77. Již jsem si myslel, že nám bude k podpisu předkládán nějaký "Anti-~~Charta~~". Pan ministr Klaus dokonce označil článek za tak stupidní, že se o něm nechtěl ani vyjadřovati. Stupidita oněch prohlášení byla dokonce taková, že se jimi zabývala parlamentní komise pro vyšetřování událostí 17. listopadu!

Stejným způsobem si lze vykládat i dlouhodobě plánovanou diskreditaci slovenské politické reprezentace, která se snaží posadit Slovensko opět na vlastní nohy. Vrcholem tohoto šovinistického běsnění byl tzv. "spor o ropovod". Premier Mečiar a ~~xx~~ další členové slovenské vlády byli nařčeni ze snahy roztrhnout dosud jednotnou a proto fungující soustavu přepravu energie. Ale právě premier Mečiar zcela jasně a rozumně vysvětlil své stanovisko, které vůbec není hloupé. Jde zhruba o to, aby se podniky, do jejichž provozu tato oblast spadá, staly normálně fungujícími ekonomickými subjekty a nikoliv ~~xx~~ loutkou v rukách federálního monopolu, který by si tak de facto mohl s cenami ropy dělat, co se mu zlíbí. Federální vláda a zejména ministr Klaus se však nezmohli na nic jiného než na křečovitě nenávistné výpady o politizaci celého problému a s pěnou u úst dosáhli toho, že projednání celé záležitosti bylo odloženo.

Ministr Klaus se v ~~xxx~~ poslední době, lapidárně řečeno, vůbec dělá, co chce. Zcela sévolně např. zasáhl do jednání ČNR, která právě projednávala zákon o cenách. Telefonicky nařídil, aby byl tento zákon stažen z programu, přestože na takovýto postup vůbec nemá jako ministr financí právo. Někteří poslanci se sice ozvali, ale na doporučení premiéra Pitharta /ten se přece nemůže bouřit, že?/ bylo žádosti ministra Klause vyhověno. To ovšem znamenalo ústupek. Ústupek jedinci, do jehož svědomí by nebyl právě nejhezčí pohled. Předsednické křeslo v Občanském fóru nám jenom dokresluje jeho profil.

Jedním z hesel, které lidé skandovali na náměstích byl požadavek plurality názorů a politických stran. Zde však, ještě ani ne po roce, dochází k nebyvalé kumulaci moci v ~~xxx~~ rukou jednoho člověka. A je nám to prezentováno jako růst demokratizačního procesu. Naše politická reprezentace není vytvářena podle výsledků voleb či osobních kvalit jedinců, ale dle zásad "jánabráchismu". Její postavení v evropském a světovém žebříčku nebude za chvíli nejpevnější. Již naznačené kolize mezi politickými špičkami /připomenme si ještě jména jako Komárek, Vacek, Sacher, ~~xx~~ ale i Sládek či Moric - ti všichni doplétají a doplácují na to, že odmítají vstoupit do praelolezských vztahů vládnoucích všude tam, kde se rozhoduje/ nutně povedou k rozpadu jednotné politické scény, k nemožnosti nálezu kompromisu či vytvoření koalice. A na tuto ~~xxx~~ chvíli čekají lidé typu pana Klause. Jejich výhodou je fakt, že se stále ještě najde dostatek lidí, kteří jsou ochotni uvěřit upřímnosti hesel: Utáhnout si opasky, vyhrnout si rukávy. Jejich chyba. Pan Klaus se jenom bude jízlivě šklebit až půlka národa pochozí hladem, zatímco zbývající občané již nenajdou sílu ~~xxx~~ vzdorovat jeho rostoucí moci či spíše TOUZE po samovládě.

Nezbývá než doufat, že někdo obdrží konečně rozum. Buď pan ministr a přestane si s námi hrát na loutkové divadlo /na druhé straně ale proč by to dělal?/, nu a nebo lidé, kteří pana ministra nakopou do prdele.

POVÍDKA POVÍDKA POVÍDKA POVÍDKA POVÍDKA POVÍDKA POVÍDKA

Další z těch horkých letních dnů. Odpoledne. Slunce pere do dlažebních kostek a do prachu u chodníků. Kde může, vrací se z práce radší pěšky, aby chytil alespoň ten mírný vánek pohybující se ulicemi. Ti v hromadných dopravních prostředcích jsou na tom nejhůř. Jsem to i já. Stojím v přeplněné tramvaji namáčknut na děvče s dlouhými vlasy. Stydíme se oba. Oba taky cítíme čůrky potu stékající po těle toho druhého. Uhýbáme pohledem. Na konečnou je daleko, ale postupně se tramvaj vyliňuje. Je tady smyčka kolejí a já mohu vystoupit. Tričko se mi lepí na tělo. Je mi odperně. Jediným snem - sprcha. Ale je tu ještě těch 500 metrů, které mi k ní zbývají. Procházím prašnou ulicí, tenisky se mi boří do roztopeného asfaltu a elepují se pískem. Konečně je tu úvoz. Alespoň malinké osvěžení, i když těch pár stromků toho moc neudělá. Ale vím, že už jsem skoro u cíle. Schody a jsem v ulici tvořené domy pro horníků 10000. Ještě kousek a jsou tady dřevěné schody do domu. Nedočkavostí zároveň ze sebe strhávám tričko a vytahuju klíče z kapsy. Strkám klíč do zámku a snažím se odemknout, ale nejde to, někdo nechal klíče v zámku. Otázka zní, kde je ten někdo. No uvidíme! Zvoním. Po chvíli vidím skrz kouřové sklo vstupních dveří sbíhat dolů po schodech Markétu, světe zbož se - jenom v kalhotkách a v ruce triko, kterým se snaží decentně zakrýt téměř dokonalé křivky. Stojíme obnažení na opačných stranách dveří a řehneme se. Markéta říká něco o telefonu a vybíhá zpět nahoru. Opět mám možnost posoudit téměř dokonalost jejich křivek, ale jediné, co mě teď zajímá je sprcha. Odhazuji cestou do koupelny ze sebe svršky a skáču pod proud studené vody.

Markéta mě svým způsobem vzrušovala, ale nikdy ne natolik, abych si s ní něco během těch jedenácti měsíců svého pobytu začal. Ve vaně jsem pod vlivem studené vody začal uvažovat střízlivě. Pokuď lité po domě nahá, určitě se něco děje. Buď tady má Stanu anebo... Opásán ručníkem po vzoru Krista jsem vykročil po schodech nahoru. Markéta pořád ještě telefonovala pohodlně rozvalená v křesle, tričkem si cučně zakrývala pravé koleno. Zarazilo mě to. Tázavým pohledem se na mě dívá. Abych nerušil telefonát, gestikuluji něco o cigaretách. Markéta mi ukazuje na stůl, kde se válí balíček Peter se zapalovačem. Procházím kolem ní ke stolu, zapaluju si cigaretu, sedám si na hranu stolu a dívám se na ni, dokud nedetelefonuje. Položí sluchátko a vysvětluje mi, že se právě vrátila z tenisu, že pozítří odjíždí se Stanou do Francie, že je jí hrozné horko, že dnes večer bude nejdle, že mám pozvat Marka, že má přinést bublinky, že upeče pizzu, že máme někde splasit dřevo, že si zatopíme v krbu, že ona ještě musí jít pryč a vrátí se až večer, že neví co dřív dělat atd. Řekl jsem jí, ať se nejdříve osprchuje, že jsem to už udělal, že je to pro tento čas velmi vhodné, že ji klidně doprovodím atd. Ve sprše to bylo velkolepé. Tělesná rozkoš spojená s proudem horké vody má daleko příjemnější a více osvěžující účinky, než třeba sauna. Plní energie jsme se vrhli do přípravy večírku a pak, když Markéta odešla, jsem zavolaal Markovi. Ten něco zamumlal o švédské trójce, zavyl do telefonu a řekl, že už jede. Zatím jsem se nastáhl na postel.

Marek je můj spolužák ze základní školy a bůh. Po dobu studia na středních školách jsme se neviděli. Potkali jsme se úplně nemožnou náhodou tady v tomto zaprášeném špinavém městě. Měli jsme z toho setkání tak strašnou radost, že jsme se ztřískali do nepřítelny a vyváděli jsme šílené kousky po nočním městě. Od té doby jsme se jeden bez druhého nehnuli. Nekonečné debaty o umění, o ženských, naše hesla, naše společné obrazy, to všechno roztrhla vojna. Ale za dva měsíce tu byl Marek opět téměř v celé své kráse - vlasy mu estrínali - a s úsměvem od ucha k uchu.

..... dokončení z předchozí strany

Vzbudil mě zvenek. Za oknem stál Marek opět s úsměvem od ucha k uchu a dožadoval se vysvětlení. Popsal jsem mu situaci. Shodli jsme se na tom, že teď ten problém nevyřešíme a vydali jsme se do blízké hospody. Pomalu se začínalo stmívat a my jsme seděli na zahrádce obklopeni vlahou vůní stromů. Popíjeli jsme pivo a cítili, jak město oddychuje po horkém dni. Už se úplně zešeřilo a tak jsme vyrazili na dřevo. Kelem mého bydliště bydlelo dost vlastníků krbu, takže úhledné hromáčky otopu nebyly vidět zřídka. Doma ve sklepě jsme dřevo ještě upravili do potřebné délky a zatopili.

Temným domem přestupovala zář ohně, vůně hořícího dřeva a kouř z cigaret. Byli jsme už oba nervózní, jestli se s Markétou něco nestalo. Čekali jsme takhle více než hodinu. Marek už usnul jenom já jsem pořád přemýšlel.

A najednou tady byla. Zářivější a vonavější než jsem ji vnímal odpoledne a oba nás vášnivě políbila. Suše prásklo šampaňské a po chvíli jsme leželi všichni tři na obrovské hebké kožešině před krbem. Zář ohně házela prasátka na naše nahá těla propletená do bizarních útvarů. Uchvacující ...

A tak tady ležím nahý, hluboko zabořený do měkké sedačky. Předě mnou hoří svíce, nad hlavou se mi převaluje kouř z cigarety. Ochutnávám lahodnou pizzu, zapíjím bublinkami, které mě šiarají na patře a vpíjím se do tónů Garáže, které jsou jen občas přerušeny náhodným sladkým stnem od krbu ...

Atari

Why

Why

JAKO HRDINOVÉ FILMY

© KRISTÝNEK 1981

DOBRY DEN
PANE
VEČERA

JSEM ZAMĚSTNANEC
STÁTNÍCH LESŮ...

... A JDU VÁM
VYKÁČET
STROMY NA
ZAHRADU

PROSÍM VÁS
JAKÝM
PRAVEM?

INSPIROVAL MNE SERIAL
MAJORA ZEMANA A
KONKRETNĚ 26. TEIL,
TO S TÍM BRUNOU
SEKÁČEM - STUDNA!

JÉ, TO SI
PAMATUJU!

PANTOKOS
SUPER

AT ŽIJE STUDNA,

BORCE - KÁČEJTE
NÍČTE -
- AT ŽIJE PUNK -

SUPER

... A KÁČELI ...

TOŽ TO JSME
ALE PŘEHNALI
PEPO-V
NEMYSLIS ...

